

Tiếng Kèn Đêm Noel

Sao Khuê

Tháng 12 năm 1974, mùa đông mang chút lạnh về thành phố Sài Gòn nóng nực. Trong các xóm nhỏ nhiều nhà đã treo đèn ông sao và oang oang từ chiếc “ra dô” là những bản nhạc Giáng sinh quen thuộc. Chỉ tới đầu ngõ là Thương Thương đã nghe vang...

“Đêm đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời Chúa sinh ra đời nằm trong hàng đá nơi máng lừa”...

Thương Thương hát theo nho nhỏ:

Trong hang Bê lem ánh sáng toả làn tung bừng nghe trên không trung tiếng hát thiên thần vang lừng, đàn hát....

Hiên nhà bác Nguyễn đã treo đèn ông sao to tướng sáng choang. Thương Thương bấm chuông. Tổ Tổ đã xinh đẹp xuất hiện trong chiếc váy trắng như thiên thần:

- Mi diện thể này thì phải lấy taxi thôi....

Xe ngừng trước căn biệt thự trên đường Hoàng Hoa Thám

- Đây rồi, hai hoa hoàng hậu giá lâm.

Tuyết Minh ra đón hai bạn

- Bày đặt sỗ nhơ, nhè nhơ ửng. Trầm miễn lễ, khanh hãy bình thân.

Thế là các cô cười oà lên. Ngay lúc đó, một chiếc xe tui nhỏ mà mới toanh, bóng lộn trờ tới. Tổ Tổ kéo các bạn qua một bên cho xe chạy vào:

- Lần này thì đông cung thái tử điện hạ giá lâm.

Cửa xe mở. Chu choa. Trước mặt ba cô là anh chàng Kim Trọng hào hoa phong nhã với con ngựa sắt gồ ghề nhưng thiếu thủng tiểu đồng con con.

- Anh Tuấn, anh của mình và đây là hai hoa khôi của trường em, Thương Thương và Tổ Tổ..

Thương Thương và Tổ Tổ lí nhí chào. “*Người đâu thanh lạ thường, “chân” cao dài trán rộng, hỏi ai nhìn mà không thương*” * thật xứng với tên Anh Tuấn.

- Chào ba hoa hậu đồng hạng, xin được hộ tống ba cô.

Phòng tiếp tân rất rộng, cứ y như trong các phim Tây vì căn biệt thự này do Pháp xây và có lẽ là dinh thự của một quan lớn. Hành lang rộng và dài, sáng choang với những chùm đèn pha lê trong suốt toả xuống từ trần nhà. Cả Thương Thương lẫn Tổ Tổ đều líu ríu, khớp vì vẻ sang trọng, to lớn của căn nhà. Khó thể ngờ có căn biệt thự lớn như thế. Trước đó Thương Thương đã thấy năm chiếc xe hơi đậu trong sân không kể xe vespa và xe gắn máy.

Có lẽ đến hàng trăm người khách, toàn các cô cậu trẻ, trai thanh gái lịch, kẻ đứng người ngồi ... Anh Tuấn nhận rượu từ người bồi áo quần hồ cứng trắng bóc trao lại cho ba cô:

- Tuyết Minh dẫn các bạn kiếm chỗ ngồi, anh còn đón khách. Anh Tuấn mỉm cười lịch thiệp.

Thương Thương tự nhiên thấy ảm ức. Là người đẹp, học giỏi, nàng đi đến đâu cũng có kẻ trầm trồ thế mà Anh Tuấn hình như không để ý lắm tới nàng. Ừ thì vui vẻ, bật thiệp nhưng cũng chỉ là xã giao thông thường. Hừ, ý con nhà giàu, học giỏi đẹp giai...

- Chào các bạn, hôm nay nhân dịp ông bà vô vắng nhà, Tuấn mời các bạn đến nghe nhạc và dợt lại cặp giò. Khởi đít cua đít cáy lồi thôi, xin các bạn tự nhiên. Nào chúng ta bắt đầu.

Thương Thương phì cười vì Anh Tuấn cứ tự nhiên tuyên bố không discours, mà Anh Tuấn thản nhiên phát biểu đít cua đít cáy trước mặt bao nhiêu người.

Mọi người nhờ đó thoải mái ăn uống nô đùa nhẩy nhót. Qua nhiều bài nhẩy trẻ trung, vui nhộn, ban nhạc chuyển sang nhạc cổ điển. Khi điệu valse trở lên, Thương Thương thấy Anh Tuấn đến trước một cô thật đẹp, nghiêng mình điệu bộ cứ như một gentleman chính hiệu để mời nhẩy. Mọi người đột nhiên vỗ tay ầm ỹ. Anh Tuấn diu người đẹp ra và coi kìa, họ quay theo tiếng nhạc lướt ra hành lang thênh thang và coi kìa, mọi người dạt hết và chỉ còn có Anh Tuấn lướt theo váy xoè rộng cứ như tiên múa rồng bay.

Thương Thương cũng trở mắt ra nhìn và chỉ bừng tỉnh khi tiếng vỗ tay rộn rã vang lên. Sau này Thương Thương có dịp tham gia nhiều party nhưng chưa thấy ai nhẩy đẹp như vậy, nhẹ như lướt trên mây.

Thời gian như lướt theo. Thương Thương đang mơ màng:

- Thừa các bạn, để tiễn các bạn trở về đêm nay, Anh Tuấn xin thổi một bài vui vui đặc biệt tặng các hoa khô mới gặp. Tiếng kèn vừa dứt, Anh Tuấn

- Xin mời quý bạn cùng hát

- *Còn trong ta, tình bao la.*

Cuộc đời niên thiếu bừng lên bao ước mơ.

Rồi suy tư, lời đêm qua.

Dặn lòng hãy nhớ lời yêu thương nhắn về.

Dặn lòng hãy nhớ lời yêu thương nhắn về.

Mọi người vừa vỗ tay vừa hát vừa cười rồi chia tay ra về trong niềm hân hoan... Tới đó Thương Thương ra về với nhiều băng khăn... "tặng các hoa khô mới quen"

Thế có phải Anh Tuấn muốn tặng cho mình...

... Nhanh như một chớp mắt, chỉ trong vòng bốn tháng toàn miền Nam mất về tay Cộng Sản Miền Bắc. Gia đình Thương Thương may mắn chạy kịp ra bến tàu và leo lên được tàu Trường Xuân và sau cùng định cư ở Canada. Tổ Tổ tuy bị kẹt lại một năm rồi cũng vượt biên và định cư ở Úc riêng Tuyết Minh thì vẫn chưa có tin tức gì. Ba năm sau:

- Thương Thương ơi, ta có tin của Tuyết Minh rồi, Tuyết Minh đang ở Paris. Tuyết Minh lấy chồng lai Tây nên vừa được qua Tây, ta vừa có số điện thoại của nó nè.

Thương Thương gọi cho Tuyết Minh, mừng mừng tủi tủi.

- Ba má mình có mua một chiếc tàu khá lớn, đủ mang cả bà con chú bác đi luôn. Cả nhà đã mang quần áo, chăn mền xuống tàu chỉ chờ hễ đi được là đi. Sáng ngày 30 tháng tư chỉ có một mình ba ra thăm tàu ngay lúc chú tài công và cả gia đình chú nổ máy, may quá, ba nhảy lên kịp, ba ra lệnh cho chú chờ để gọi gia đình nhưng súng nổ quá, chú không tuân lệnh, cứ lái đi. Kết quả là chỉ có mình ba đi thoát nhưng coi như không mang theo được gì cả vì mẹ mình giữ hết. Tuy vậy ba cũng còn một số tiền gửi ở Thụy Sĩ. Ba không qua Mỹ vì ba nói ba ghét Mỹ. Mỹ phản bội đồng minh. Ba đang ở Montreal Canada. Nhà mình bị đánh tư sản ngay đợt đầu. Họ đóng chốt, tịch thu hết và đưa cả nhà lên rừng. May mà ba đi thoát, nếu không cũng bị tù. Minh, nhờ dấu được ít đồ la trong người nên sau đó cùng Anh Tuấn đi đi về về Saigon kiếm đường vượt biên nhưng cả ạch cả đụi mấy lần đều không thoát, sau cùng mình nhận lời lấy anh chàng lai Pháp nên được qua Pháp. Minh vừa được tin Anh Tuấn đã tới đảo, đã được phỏng vấn và được chấp thuận cho đi Canada. Khi nào Anh Tuấn tới mình sẽ báo cho Thương Thương biết.

Thương Thương mừng lắm, nàng sẽ được gặp lại cô bạn cũ và rất có thể sẽ được tái hồi Kim Trọng không chừng...

Mùa Giáng Sinh lại đến ở thành phố Montreal. Khắp nơi đèn màu chiếu sáng nhưng thiếu thiếu cái gì... À thì ra thiếu những tiếng nhạc, những bài ca Noel thường vang ra khắp xóm như ở Sài Gòn thuở xưa. Từ trường, thay vì về nhà thì Thương Thương lại lấy xe xuống thẳng dưới phố. Nàng tò mò muốn biết năm nay thiên hạ

mừng Giáng sinh như thế nào. Ra khỏi hầm tàu điện ngầm Thương Thương nghe có tiếng thổi kèn harmonica. Thương Thương hát theo nho nhỏ bài hát quen thuộc

Đêm đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời Chúa sinh ra đời nằm trong hàng đá nơi máng lừa... Trong hang Bê lem ánh sáng toả làn tung bưng, nghe trên không trung tiếng hát thiên thần vang lừng, đàn hát réo rất tiếng ca, dư âm vang xa đây chúa thiên toà giáng sinh vì ta...

Chợt một tia sáng loé lên trong đầu Thương Thương. Đây là một bài hát hoàn toàn Việt Nam chỉ được hát ở nước Việt Nam vào những ngày Giáng sinh, do một nhạc sĩ Việt Nam tên là Hải Linh sáng tác mà tại sao điệu nhạc này lại được trỗi lên ở đây, trên đất nước Canada. Lạ thật, lạ thật... Thương Thương quay lại, dáo dác nhìn xem người thổi kèn ở chỗ nào. Chưa kịp tìm ra ai là người đã thổi điệu nhạc quen thuộc này thì bỗng bị một người nào dùng tay che lấy mắt từ đằng sau. Thương Thương lấy tay ra gỡ và quay lại rồi ôm chầm lấy:

- Anh Tuấn! trời ơi! em mơ hay là thật đây?

Thương Thương gục đầu vào ngực Anh Tuấn mà thổn thức mà nức nở. Một chập sau nàng buông tay ra, mặt đỏ bừng. Thương Thương thấy mình thật kỳ cục. Xấu hổ cho cái hành động của mình. Thương Thương đi đi chân trên đất khẽ nói:

- Em xin lỗi anh, em cứ tưởng không bao giờ còn gặp được anh nữa.

- Em không có lỗi gì hết.

Anh Tuấn khẽ ôm Thương Thương rồi xiết chặt vào lòng:

- Anh vừa mới từ đảo sang được hơn một tháng, sống với bố anh. Tuyệt Minh cho anh địa chỉ của em.

Anh dặn Tuyệt Minh đừng báo tin cho em vội. Hôm nay anh tính đến tận nhà tìm em thì may sao lại gặp được em ở giữa đường. Từ xa anh đã thấy dáng của em, vẫn mái tóc dài như hôm đó tuy nhiên anh cũng vòng ra đằng trước kiểm tra.

- Sao em lại không nhìn ra anh nhỉ?

- Anh núp mà, anh muốn làm em ngạc nhiên

- Mà anh kiếm ở đâu ra cái kèn vậy?

Tình cờ thôi. Anh vừa thấy tiệm tập hóa trong metro có bán nên anh mua. Sở trường của anh là thổi kèn mà.

- Nhưng lần trước anh thổi Trompette cơ mà.

- Thì kèn nào chẳng là kèn

Giây phút xúc động trôi qua, Thương Thương chợt cảm thấy mình dường như đi quá đà. Giữa mình và anh ấy đã có gì đâu mà lại ôm nhau, lại thân thiết đến như vậy. Chẳng qua là tha hương ngộ cố tri như nàng lúc mới đặt chân lên Canada vậy. Nếu tình cờ gặp được một người nói tiếng Việt ở ngoài đường thì nàng cũng mừng rỡ hân hoan rồi chạy lại nói chuyện làm như quen nhau từ lâu lắm. Anh Tuấn cũng vậy chứ gì, vừa mới đến xứ người, lại gặp người quen nên cứ rối rít lên chứ như thực sự nào đã có gì đâu...

Thương Thương vội từ từ gỡ tay Anh Tuấn:

- Em xin lỗi anh lần nữa gặp anh em mừng quá nên có hơi đường đột.

- Em nói sao? Vậy mà anh cứ nghĩ.... Hay là anh là kẻ đến sau? Em đã có người khác rồi?

- Không, không... em đâu có ai đâu.

- Thật không em?

- Thật mà, thật mà... thật mà anh. Em không có ai hết.

Thương Thương cải chính lia lịa. Anh Tuấn nheo mắt:

- Anh không tin, người vừa đẹp vừa học giỏi như em mà không có ai theo thì thế giới này hoà bình từ lâu rồi.

Thương Thương rơm rớm nước mắt nhưng lại phì cười khi thấy Anh Tuấn đang nheo mắt tinh nghịch nhìn nàng. Nàng dấm nhẹ vào ngực Anh Tuấn rồi ngả đầu vào vai anh, bờ vai nàng hằng chờ đợi:

- Anh thiệt!...Lúc nào cũng giỡn được hết. Em nhớ lúc mở đầu party Giáng Sinh ở nhà anh....Diễn văn gì mà kỳ cục...

Anh Tuấn lại ôm nhẹ ngang hông Thương Thương:

- Vào đây với anh một tí.

Hai người bước trở vào metro, đến trước cửa hàng, Anh Tuấn lựa một bó hoa hồng nhỏ....Hai người đi bộ đến một công viên gần đấy. Anh Tuấn trao cho Thương Thương bó hoa rồi vòng tay qua ôm Thương Thương:

- Anh yêu em ...Thương Thương chỉ biết ngước mắt nhìn khuôn mặt người yêu tuy phong trần hơn

nhưng vẫn còn nét hào hoa. Nàng nhắm mắt và nụ hôn đọng lại trên mi một lúc lâu sau đó dừng lại trên bờ môi vừa hé mở đợi chờ...

Thương Thương đưa Anh Tuấn về nhà để chào ba má nàng.

- Thừa ba má, đây là anh Anh Tuấn, anh của Tuyết Minh bạn con. Anh vừa từ đảo sang.

Ba má Thương Thương cũng rất mừng, tíu tít hỏi chuyện không ngớt nào là tình hình ở Việt Nam sau khi bị mất nước nghe nói là rất là khổ sở khiến bao nhiêu là người vượt biên rồi tình hình bên trại tị nạn và tình hình của gia đình... Sau đó bà hỏi:

- Thế cháu có quyết định gì cho năm nay chưa? đi học lại hay đi làm?

- Ba cháu có mở được một quán ăn. Cháu nghĩ cháu sẽ giúp ba cháu trong thời gian này đồng thời đi học thêm sinh ngữ để sang năm trở lại trường. Xứ này nói hai thứ tiếng nên cháu cần học thêm về tiếng Anh.

- Em cũng đã từng khổ sở vì gần như câm, ú a ú ó mãi anh ạ. Nhiều lúc khi gặp khách thì em nói luôn ba thứ tiếng khiến khách hàng cứ tròn xoe mắt. Em nhớ nhiều kỷ niệm vui vui như thuốc vitamin Penta 3 B, khi khách vào em thân nhiên đọc là "Penta ba Bê"...

Năm năm sau:

- Ba sắp về, ba Bê mau vào rửa tay và làm bàn ăn nà.

Anh Tuấn buồn cười vì kỷ niệm dễ thương mà Thương Thương hay nhắc nên ba thẳng nhóc điều mang tên Bê. Bê hai, Bê ba nhưng cu Bê một thì cứ bị trêu là Bê mọt. Cả ba Bê đều đẹp như thiên thần và đang chờ em gái chào đời...

Sao Khuê 2025 Mùa Giáng sinh